

**Ustawa
z dnia 2 sierpnia 1926 r.
o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji
Dz.U. 1926 nr 96, poz. 559**

Ochrona cywilno-prawna praw przedsiębiorcy.

Art. 1.

1) Przedsiębiorca ma prawo żądania, aby inny przedsiębiorca (konkurent) nie wdzierał się w jego klientelę przez jakiekolwiek czynności, zdolne do wywołania u osób, którym ofiarowuje swe wytwory, towary lub świadczenia, mylnego mniemania, że one pochodzą od przedsiębiorcy pierwszego.

2) Przedsiębiorca, którego prawo naruszono, żądać może zaniechania czynów i usunięcia przyczyn, mogących wywołać pomyłki u odbiorców. Jeżeli przedsiębiorca doznał już ubytku w swej klienteli, krzywdziciel winien wydać niesłuszne, kosztem jego osiągnięte, z bogacenie z trzech lat ostatnich, licząc wstecz od dnia, w którym skarga wpłynęła do sądu. Jeżeli wprowadzenie w błąd klienteli wywołane było złym zamiarem lub oczywistym niedbalstwem krzywdziciela, winien tenże wynagrodzić wszelką szkodę pokrzywdzonemu i dać mu zadośćuczynienie za wyrządzone krzywdy osobistej natury przez ogłoszenie wyroku, w razie istnienia złego zamiaru przez zapłatę pokutnego, o ile zadośćuczynienie nie zostaje osiągnięte przez skazanie karne. Zamiast wymienionych majątkowych świadczeń pokrzywdzony żądać może ryczałtowej sumy pieniężnej, ale nie ponad 10.000 złotych.

3) Roszczenia o zaniechanie, usunięcie przyczyn, odszkodowanie i zadośćuczynienie służą pokrzywdzonemu także przeciw tym osobom, które przy bezprawnym wkraczaniu w klientelę pokrzywdzonego współdziałały. Odpowiedzialność współdziałających jest solidarna z przedsiębiorcą. Odpowiedzialność ich nie zachodzi, jeżeli wobec stosunku zależności od przedsiębiorcy nie mogły odmówić współdziałania.

4) Roszczenia, w artykule niniejszym określone, ulegają przedawnieniu trzechletniemu, które liczy się co do każdego działania bezprawnego oddzielnie.

[hasła: czyn nieuczciwej konkurencji, uprawnienia przedsiębiorcy, odpowiedzialność cywilna za czyn nieuczciwej konkurencji, przedawnienie]
[orzeczenia]

Art. 2.

1) Oznaczenie przedsiębiorstwa nie może być takie, aby wprowadzało w błąd odbiorców co do tożsamości z innym przedsiębiorstwem konkurencyjnym,

gdziekolwiekby się ono znajdowało. W razie przekroczenia tego przepisu stosuje się postanowienia artykułu poprzedniego.

2) Jeżeli ktoś z powołaniem się na swe prawo (np. prawo do nazwiska) oznacza swe przedsiębiorstwo w sposób, mogący wywołać pomyłki co do tożsamości z innym przedsiębiorstwem konkurencyjnym, które już dawniej używało podobnych oznaczeń, winien przez odpowiednie dodatki do oznaczeń usunąć możliwość wprowadzania w błąd odbiorców. Jednak sąd na wniosek późniejszego użytkownika oznaczeń może według uznania nakazać umieszczenie dodatków, usuwających obawę wprowadzenia w błąd odbiorców, także temu przedsiębiorcy, który w pierw oznaczenia używał, chociaż jest powodem.

[hasła: oznaczenie przedsiębiorstwa]
[orzeczenia]

Art. 3.

Kto poza przypadkami art. 1 i 2 szkodzi przedsiębiorcy przez czyny, sprzeczne z obowiązującymi przepisami albo z dobrymi obyczajami (uczciwością kupiecką), jako to przez podawanie nieprawdziwych wiadomości o przedsiębiorstwie, przez poddawanie dla celów konkurencyjnych jego organów do niewypełniania obowiązków służbowych, przez wyjawianie tajemnic przedsiębiorstwa technicznych lub handlowych i t. p., winien zaniechać tych czynów, w razie winy wynagrodzić szkodę pokrzywdzonemu i ewentualnie dać mu zadośćuczynienie. Roszczenia te podlegają przepisom art. 1.

[hasła: działanie na szkodę przedsiębiorcy, rozpowszechnianie nieprawdziwych wiadomości o przedsiębiorstwie, ujawnienie tajemnicy przedsiębiorstwa]
[orzeczenia]

Art. 4.

1) Jeżeli siła, przyciągająca klientelę do przedsiębiorstw, polega na tem, że wytwory, towary lub świadczenia pochodzą z pewnego okręgu geograficznego, albo że przedsiębiorcy należą do pewnego związku przedsiębiorców, a jakiś inny przedsiębiorca wprowadza w błąd swą klientelę, wywołując mniemanie, że ofiarowane przez niego wytwory, towary lub świadczenia pochodzą z owych okręgów geograficznych lub z przedsiębiorstw, do związku należących, albo jeżeli ktoś działa na szkodę owych przedsiębiorstw przez podawanie o nich nieprawdziwych wiadomości, albo przez wyjawianie ich tajemnic technicznych, natenczas do powództwa uprawnieni są: każdy przedsiębiorca, produkujący tego samego rodzaju wytwory w danym okręgu geograficznym, wspólne przedstawicielstwa wymienionych powyżej przedsiębiorców, tudzież każdy przedsiębiorca, zajmujący się sprzedażą wymienionych wytworów.

2) Rada Ministrów na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu lub Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych może rozporządzeniem, zamieszczonym w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, określić warunki używania nazw terytorjalnych (regionalnych), a zwłaszcza granice okręgów geograficznych, do których te nazwy się odnoszą.

3) Rada Ministrów na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu może wydawać w granicach zobowiązań, zaciągniętych przez Rzeczpospolitą Polską w umowach międzynarodowych, zakazy używania nazw terytorjalnych przy oznaczaniu wytwarzanych w Rzeczypospolitej Polskiej lub do Rzeczypospolitej Polskiej wprowadzanych towarów, a nie pochodzących z okręgów, nazwami oznaczonych, chociaż nazwy te są w Rzeczypospolitej Polskiej oznaczeniami rodzajowymi lub bywają używane w wewnętrznym obrocie handlowym skutkiem dodatków, z nimi związanych, jako oznaczenia rodzajowe. W ogłoszonych z powołaniem się na niniejszy artykuł w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej zakazach nazwy muszą być szczegółowo określone. Warunkiem ogłoszenia zakazów przez Radę Ministrów będzie notyfikacja danej nazwy przez rząd państwa, wobec którego Rzeczpospolita Polska zaciągnęła zobowiązanie, i dostarczenie dowodu, że w tym państwie nazwa notyfikowana jest przedmiotem ochrony, jako nazwa terytorjalna. Przekroczenie zakazu uzasadnia powództwo w myśl ust. 1 artykułu niniejszego.

[hasła: wprowadzenie w błąd co do pochodzenia towaru lub usługi, działanie na szkodę przedsiębiorcy]
[orzeczenia]

Art. 5.

1) Dla sporów o roszczenia cywilno-prawne z artykułów 1–4 niniejszej ustawy właściwe są sądy okręgowe jako handlowe.

2) Spory te można wdrożyć także w tym sądzie, w którego okręgu popełniono czynność, uzasadniającą roszczenie powoda.

[hasła: właściwość sądu]
[orzeczenia]

Ochrona karno-prawna.

Art. 6.

1) Kto celem przyciągania klienteli i ułatwiania warunków konkurencji podaje do wiadomości powszechnej lub większego koła osób ze świadomością niezgodne z prawdą a zdolne do wprowadzania w błąd fakty, dotyczące stosunków handlowych swego albo cudzego przedsiębiorstwa, jako to: jakości, właściwości, wartości, pochodzenia, przeznaczenia wytworów, towarów lub świadczeń, sposobu sprowadzania wytworów i towarów, warunków i sposobów produkcji, oznaczania cen

żądanych, wyjątkowych sposobności nabycia (n.p. pozornej wyprzedaży, rzekomego pochodzenia towarów z masy konkursowej i t. p.), odznaczeń, przysługujących przedsiębiorstwu, przedsiębiorcy lub jego organom, praw z przedsiębiorstwem połączonych, i t. p., ulega karze grzywny do 6.000 złotych, lub aresztu do trzech tygodni, albo obu karom łącznie. W razie szczególnie obciążających okoliczności grzywna może być podwyższona do 12.000 złotych, a areszt do sześciu tygodni.

2) Przepis ustępu pierwszego należy stosować także wtedy, gdy świadome wprowadzanie w błąd publiczności lub odbiorców odbywa się przez znaki lub oznaczenia obrazowe, plastyczne, liczbowe, słowne lub barwne, umieszczone na towarach, na lokalu albo w lokalu przedsiębiorstwa, albo na ruchomościach, do prowadzenia przedsiębiorstwa służących.

3) Sąd może wydać z urzędu lub na wniosek oskarżyciela publicznego zarządzenia na koszt skazanego celem wyprowadzenia publiczności i odbiorców z błędu. Takimi zarządzeniami mogą być zwłaszcza ogłoszenia w dziennikach lub na lokalach przedsiębiorstwa, wyjaśniające prawdziwy stan rzeczy, ogłoszenie wyroku, zniszczenie oznaczeń, ogłoszeń i innych środków, w błąd wprowadzających i t.p.

[hasła: czyn nieuczciwej konkurencji, odpowiedzialność karna za czyn nieuczciwej konkurencji, wprowadzenie w błąd co do cechy towaru lub usługi]
[orzeczenia]

Art. 7.

1) Rada Ministrów na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych może w drodze rozporządzenia, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, a z powołaniem się na niniejszy artykuł, nakazać, by pewne towary sprzedawane w handlu detalicznym były tylko w przepisanych jednostkach ilościowych oraz przy uwidocznieniu ich ilości (wagi, miary, liczby), jakości i miejsca pochodzenia.

2) Nie stosujący się do takich zakazów karani będą grzywną do 600 złotych lub aresztem do dni 3, lub obu karami łącznie.

[hasła: obowiązek przedsiębiorcy, informacja o cechach towaru, handel detaliczny]
[orzeczenia]

Art. 8.

1) Rada Ministrów na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości może w drodze rozporządzenia, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, z powołaniem się na niniejszy artykuł, zakazać zawierania pewnych umów, przez które przedsiębiorca w sposób, niezgodny z zasadami uczciwej konkurencji, stara się ułatwić sobie warunki zbytu.

2) W szczególności ulec może zakazowi umowa, przez którą ktoś za cenę bezwarunkowo należną zobowiązuje się do dostarczenia towaru lub spełnienia

świadczeń pod warunkiem, że strona druga pozyska dla niego do pewnego czasu pod temi samymi warunkami pewną liczbę odbiorców (umowa lawinowa).

3) Winny skłonienia do zawarcia umów zakazanych ulega karze grzywny do 2.000 złotych lub aresztu do dni 10, albo obu karom łącznie, a umowy wbrew takim zakazom zawarte, mogą być unieważnione na żądanie pokrzywdzonego.

[hasła: ograniczenie swobody umów, sprzedaż lawinowa]
[orzeczenia]

Art. 9.

1) Kto o przedsiębiorstwie lub o przedsiębiorcy podaje świadomie nieprawdziwe wiadomości, które mogą podziałać odstrasżająco na odbiorców, lub podkopać kredyt przedsiębiorcy, ulega karze grzywny do 12.000 złotych lub aresztu do sześciu tygodni, albo obu karom łącznie.

2) Postępowanie karne wdraża się jedynie na wniosek pokrzywdzonego. Jeżeli przestępstwo zwraca się ogólnie przeciw przedsiębiorstwom z pewnych okręgów lub należących do pewnego związku, natenczas wniosek o wdrożenie postępowania karnego postawić mogą osoby, uprawnione do powództwa cywilnego (art. 4 ust. 1).

3) Sąd może wydać na wniosek pokrzywdzonego a na koszt skazanego odpowiednie zarządzenia celem wyprowadzenia publiczności i odbiorców z błędu. Takimi zarządzeniami mogą być zwłaszcza ogłoszenia w dziennikach, wyjaśniające prawdziwy stan rzeczy, ogłoszenie wyroku i t. p.

[hasła: rozpowszechnianie nieprawdziwych wiadomości o przedsiębiorstwie]
[orzeczenia]

Art. 10.

1) Kto dowiedziawszy się w sposób niezgodny z prawem lub dobrymi obyczajami o tajemnicach przedsiębiorstwa technicznych lub handlowych, z tajemnic tych w celach konkurencyjnych korzysta, lub ich innym udziela, ulega karze grzywny do 12.000 złotych lub aresztu do sześciu tygodni, albo obu karom łącznie.

2) Tej samej karze ulega pracownik przedsiębiorstwa, gdy tajemnice techniczne lub handlowe, jakie powierzono mu z uwagi na stosunek służbowy, lub jakie poznał w wykonywaniu stosunku służbowego, podaje do wiadomości innych osób w celach konkurencyjnych, lub celem wyrządzenia szkody przedsiębiorcy, a to w czasie trwania stosunku służbowego lub do dwóch lat po rozwiązaniu tegoż.

3) Tej samej karze podlegać będzie ten, kto kierowników lub pełnomocników przedsiębiorstwa przez ofiarowanie, przyrzeczenie lub zapewnienie im, lub osobom przez nich wskazanym, korzyści materialnych lub innych skłoni do zawarcia umów kupna-sprzedaży lub dostarczeń na warunkach korzystniejszych od zwykle praktykowanych. Kierownicy lub pełnomocnicy przedsiębiorstwa za wymawianie lub uzyskiwanie dla

siebie lub osób trzecich korzyści, o których mowa, wzamian za korzystniejsze warunki zawieranych umów kupna-sprzedaży, czy dostarczeń tej samej karze ulegać będą.

4) Postępowanie karne wdraża się jedynie na wniosek pokrzywdzonego. Jeżeli chodzi o wspólne tajemnice przedsiębiorstw z pewnych okręgów lub należących do pewnego związku, wniosek o wdrożenie postępowania karnego w przypadku ust. 1 niniejszego artykułu postawić mogą osoby, uprawnione do powództwa cywilnego (art. 4 ust. 1), a w przypadku ust. 2 – ten przedsiębiorca, z którym pracownik jest lub był związany stosunkiem służbowym.

[hasła: ujawnienie tajemnicy przedsiębiorstwa, wykorzystanie tajemnicy przedsiębiorstwa, nakłanianie do działania na szkodę przedsiębiorstwa]
[orzeczenia]

Art. 11.

1) Od skazanych na kary z art. 6, 7, 8, 9 i 10 mogą być zasądzone na rzecz pokrzywdzonych roszczenia, o których mowa w ust. 2 art. 1.

2) Roszczenia te mogą być w wypadkach, przewidzianych w art. 9 i 10, dochodzone wprost na drodze cywilnej, nawet bez wytoczenia sprawy karnej.

3) Postępowanie z prywatnego oskarżenia w każdym jego stadium może być za zgodą stron obu umorzone.

[hasła: odpowiedzialność cywilna za czyn nieuczciwej konkurencji]
[orzeczenia]

Art. 12.

Orzecznictwo karne w przypadkach art. 6, 9 i 10 należy do sądów okręgowych, zaś w przypadkach art. 8 do sądów powiatowych, w b. zaborze rosyjskim do sądów pokoju.

[hasła: właściwość sądu]
[orzeczenia]

Zakres przedmiotowy i podmiotowy ustawy.

Art. 13.

1) Przepisy ustawy niniejszej stosować należy także do gospodarstw rolnych, leśnych i przedsiębiorstw górniczych.

2) Nie stosuje się przepisów ustawy niniejszej do zwalczania nieuczciwej konkurencji w zakresie zawodów wolnych, które posiadają ustawowo uregulowaną organizację, karzącą nieuczciwą konkurencję w drodze dyscyplinarnej.

[hasła: zakres podmiotowy ustawy, gospodarstwo rolne lub leśne, przedsiębiorstwo górnicze, wolny zawód]
[orzeczenia]

Art. 14.

Poza przypadkami, przewidzianymi w umowach międzynarodowych, ochrona ustawy niniejszej służy cudzoziemcom, których przedsiębiorstwa nie mają siedziby głównej w Rzeczypospolitej Polskiej, w zakresie istniejącej wzajemności z państwem, w którym znajduje się siedziba główna ich przedsiębiorstw.

[hasła: zakres podmiotowy ustawy, cudzoziemcy, zasada wzajemności]
[orzeczenia]

Moc obowiązująca innych ustaw.

Art. 15.

- 1) Przepisy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, zamieszczone w dotychczasowych ustawach, zachowują moc nadal, o ile skierowane są przeciw czynom, nieunormowanym w niniejszej ustawie.
- 2) Jeżeli ustawa niniejsza pewne czyny poddaje tylko skutkom cywilno-prawnym, a dotychczasowe ustawy uważają je za karalne, dotyczące przepisy karne zachowują moc obok przepisów cywilno-prawnych ustawy niniejszej.
- 3) Postanowienia karne ustawy niniejszej stosować należy tylko o tyle, o ile czyn nie podlega surowszym postanowieniom karnym innych ustaw.

[hasła: utrzymanie mocy obowiązującej niektórych norm wcześniejszych ustaw]
[orzeczenia]

Zatrzymywanie towarów na granicach.

Art. 16.

Rada Ministrów na wniosek właściwych ministrów może wydawać rozporządzenia, na podstawie których władze graniczne, zwłaszcza urzędy celne, będą upoważnione – pod warunkami i ze skutkami, w rozporządzeniach bliżej oznaczonymi – do zatrzymywania towarów, przywożonych do Rzeczypospolitej Polskiej i wywożonych z Rzeczypospolitej Polskiej, na czas potrzebny do uzyskania decyzji sądowej o zabezpieczeniu, jeżeliby były oznaczone w sposób niezgodny z przepisami niniejszej ustawy lub przepisami o znakach towarowych.

[hasła: zatrzymanie towaru na granicy, urząd celny]
[orzeczenia]

Przepis przechodni.

Art. 17.

Aż do wydania w Rzeczypospolitej Polskiej jednolitych przepisów karnych nie można wdrożyć postępowania karnego o przestępstwa z art. 6, 9 i 10, jeżeli od ich popełnienia upłynęło lat trzy; zaś o przestępstwa z art. 8 – jeżeli od ich popełnienia upłynął jeden rok.

[hasła: przedawnienie]
[orzeczenia]

Przepisy końcowe.

Art. 18.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

[hasła: wykonanie ustawy]
[orzeczenia]

Art. 19.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie dni 14 od jej ogłoszenia i z tą chwilą ustaje moc niemieckiej ustawy z dnia 7 czerwca 1909 r. o nieuczciwej konkurencji (Dz. Ust. P. Nr. 31 z roku 1909).

[hasła: vacatio legis]
[orzeczenia]

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów: K. Bartel
Minister Przemysłu i Handlu: E. Kwiatkowski
Minister Sprawiedliwości: W. Makowski